ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΤΗΡΙΑ

Ανάκτορο Αγίων Μιχαήλ & Γεωργίου (1819 - 23) αρχιτέκτων G. Whitmore:

Το σπουδαιότερο μνημείο της Αγγλοκρατίας από τα πρώτα νεοκλασσικού ρυθμού έργα στην Ελλάδα. Κτισμένο από πέτρα Μάλτας. Η όψη του κοσμείται με δωρική κιονοστοιχία, που διακόπτεται από δύο μεγαλοπρεπείς πύλες μορφής θριαμβικού τόξου, και καμπυλώνεται στα άκρα της οριοθετώντας το βόρειο άκρο της Σπιανάδας. Το κεντρικό τμήμα πάνω από το γείσο διακοσμείται με ανάγλυφα του Κερκυραίου γλύπτη Προσαλένδη. Οι τοίχοι και οι οροφές των κύριων αιθουσών έχουν πλούσιο διάκοσμο ανάγλυφο και ζωγραφικό.

Loggia Nobilei - Στοά Ευγενών (17ος αιώνας) :

Το σημερινό Δημαρχείο, ένα από τα σημαντικά κτίρια της πόλης, βρίσκεται στην πλατεία που αποτελούσε το κοινωνικό κέντρο της Βενετοκρατίας. Η κατασκευή του άρχισε το 1663 και ολοκληρώθηκε το 1693 Είναι το μοναδικό κτίριο στην πόλη με λαξευτή τοιχοποιία (από πέτρα Σινιών). Το 1691 στην ανατολική όψη του εντοιχίστηκε η προτομή του Μοροζίνη (περιστοιχισμένου από 4 παιδιά που συμβολίζουν της αρετές του). Το 1720 μετατράπηκε σε θέατρο. Από το 1773 άρχισε να φιλοξενεί παραστάσεις μελοδράματος. Εξακολούθησε να χρησιμοποιείται σαν θέατρο μέχρι το 1903. Έκτοτε με την προσθήκη ενός ορόφου, μετατράπηκε σε Δημαρχείο.

Ιόνιος Ακαδημία, στρατώνες Grimani (17ος - 18ος αιώνας) :

Βρίσκεται στο νότιο άκρο της Σπιανάδας. Το κτίριο ήταν επί Βενετών στρατώνας συνδυασμένος με το μέγαρο του στρατιωτικού διοικητή και απέκτησε τη μορφή Γ της κάτοψής του με διαδοχικές φάσεις κατασκευής. Η οργάνωση της πρόσοψής του βασίζεται σε αυστηρή συμμετρία και τα επί μέρους της μορφολογικά στοιχεία της εκφράζουν τον στρατιωτικό χαρακτήρα του. Από το 1840 στεγάστηκε εκεί η Ιόνιος Ακαδημία, το πρώτο Πανεπιστήμιο του νεότερου Ελληνισμού, ύστερα από ριζική αναμόρφωση του εσωτερικού και μετά την προσθήκη ενός ορόφου στο ανατολικό άκρο προς τη Σπιανάδα. Μετά την Ένωση εκεί λειτούργησε η Δημόσια Βιβλιοθήκη που κάηκε το 1943.

Ιόνιος Βουλή (1854) :

Έργο του Κερκυραίου αρχιτέκτονα Ιωάννη Χρόνη. Η κλασσικού χαρακτήρα όψη του με το τοσκανοδωρικό προστώο θυμίζει τις όψεις των πτερύγων του ανακτόρου των Αρμοστών. Εδώ ψηφίστηκε η Ένωση των Επτανήσων. Μετά την Ένωση το κτίριο δόθηκε στην αγγλική Κοινότητα και μετατράπηκε σε Αγγλικανική Εκκλησία. Υπέστη μεγάλη περί το 1966 καταστροφή το 1943 και αναστηλώθηκε περί το 1960 με αρκετές αλλαγές. Σ' ένα τμήμα του κτιρίου στεγάζεται μέχρι σήμερα η Αγγλικανική Εκκλησία και το υπόλοιπο χρησιμοποιείται από τον Δήμο για διάφορες εκδηλώσεις.

Κατοικία Λατίνου Αρχιεπισκόπου (1754) :

Κοντά στη Λατινική Μητρόπολη και απέναντι στη Στοά των Ευγενών, στο άλλο άκρο της σημερινής πλατείας Δημαρχείου, πάνω στο λόφο του Αγ. Αθανασίου, βρίσκεται το κτίριο που άλλοτε χρησίμευε σαν κατοικία του Λατίνου Αρχιεπισκόπου, αργότερα χρησιμοποιήθηκε σαν Δικαστήρια και σήμερα αναμορφωμένο (μετά τις καταστροφές των βομβαρδισμών του 1943) στεγάζει την Τράπεζα Ελλάδος. Το μέγαρο χτίστηκε το 1754 σε αντικατάσταση ενός παλαιότερου κτιρίου του 1630, που είχε καταστραφεί από σεισμό και το οποίο είχε κατασκευαστεί για τον ένα από τους δύο συμβούλους της πόλης, είχε δε παραχωρηθεί από το 1632 (με τη μεταφορά της Λατινικής Μητρόπολης στο Ναό του Αγίου Ιακώβου) στο Λατίνο Αρχιεπίσκοπο.

Κτήριο Δικαστηρίων :

Επί Αγγλοκρατίας τα δικαστήρια στεγάζονταν στο μέγαρο που είχε χτιστεί ως κατοικία του Λατίνου Αρχιεπισκόπου τον 18^{ο} αιώνα. Το σημερινό κτίριο (πιθανώς της περιόδου του μεσοπολέμου) βρίσκεται στην παραλιακή λεωφόρο κοντά στο λιμάνι. Έχει ύφος κλασσικό αυστηρό που εκφράζει τον επίσημο χαρακτήρα του. Στο κεντρικό μέρος της όψης που προεξέχει είναι τοποθετημένη η είσοδος, ενώ ψηλότερα στον όροφο διαμορφώνεται στοά ιωνικού ρυθμού.

Στρατώνες της Σπηλιάς :

Κτίριο με κάτοψη μορφής Γ. Το ένα σκέλος του είναι τοποθετημένο παράλληλα προς το τείχος και στο άκρο του βρίσκεται η ομώνυμη πύλη, που οδηγούσε άλλοτε στο λιμάνι της πόλης. Η σημερινή μορφή του κτιρίου είναι αποτέλεσμα ριζικών αναμορφώσεων και προσθηκών, τόσο της Αγγλοκρατίας όσο και μεταγενέστερων, δεδομένου ότι ήδη από τα τελευταία χρόνια της Βενετοκρατίας ήταν εγκαταλελειμμένο και ερειπωμένο. Σήμερα στο ισόγειο του κτιρίου στεγάζονται δημόσιες υπηρεσίες, καταστήματα κ.λ.π. ενώ οι όροφοι έχουν διαμορφωθεί σε κατοικίες.

Κτίριο Κερκυραϊκού Γυμναστικού Συλλόγου (1893) :

Κλασσικιστικό κτίριο με στοιχεία νεοαναγεννησιακά που χτίστηκε το 1893. Η επιφάνεια της όψης χωρίζεται σε ίσα μέρη με πανύψηλες παραστάδες κορινθιακού ρυθμού ανάμεσα στις οποίες παρεμβάλλονται τοξωτά ανοίγματα. Η σύνθεση ολοκληρώνεται με αετωματική επίστεψη.

Κτίριο της Ιονικής Τράπεζας, στην Πλατεία Ηρώων :

Χτίστηκε γύρω στο 1846 σε μία από τις λίγες μεγάλες πλατείες του κέντρου της πόλης, που ήταν άλλοτε γνωστή ως «Πλατεία των Στερνών». Είναι ένα από τα σημαντικά έργα του αρχιτέκτονα Ι. Χρόνη. Το κτίριο που συνδύαζε την τραπεζική λειτουργία στο ισόγειο, με την κατοικία του διευθυντή στους δύο άλλους ορόφους του, έχει εξωτερικά κλασικό μνημειακό ύφος, με σαφή απόκλιση προς τον αγγλικό παλλαδιανισμό. Το ισόγειο εν είδει «βάσης» με κυφωτή τοιχοποιία και τοξωτά ανοίγματα, «στηρίζει» το ναόσχημο ανώτερο μέρος που οργανώνεται με ιωνικούς κίονες που επιστέφονται με αέτωμα.

ΑΣΤΙΚΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ : Ενετική Περίοδος

Αρχοντικό Ρίκκι, στην οδό Μουστοξύδου αρ. 15 (Πλατύ Καντούνι, Strada Larga της Βενετοκρατίας) :

Αποτελεί ένα από τα πιο ενδιαφέροντα αρχοντικά της πόλης της περιόδου της Βενετοκρατίας (πιθανά του 17^{ου} αιώνα). Αρχικά ήταν διόροφο. Χαρακτηρίζεται από προστώο στο ισόγειο με κομψή τοξοστοιχία της οποίας τα κλειδιά των τόξων κοσμούνται με γλυπτά ανδρικά και γυναικεία κεφάλια που θυμίζουν το διάκοσμο της Λότζας. Στον όροφο πάνω από τη στοά διαμορφώνεται άνετος εξώστης. Από εκεί παρακολουθούσαν στην περίοδο της Βενετοκρατίας οι αρχές της πόλης τους αγώνες κονταρομαχίας που διεξάγονταν στο δρόμο αυτό τις μέρες του καρναβαλιού. Το κτίριο έχει νεώτερες προσθήκες ορόφων και είναι εντελώς αλλοιωμένο εσωτερικά.

Αρχοντικό Κομπίτσι, στην οδό Ν. Θεοτόκη 43 – 49 (1680) (Calle d' Erbe) :

Είναι κτισμένο στην καρδιά της πόλης, απέναντι στην εκκλησία του Αγ. Βασιλείου. Έχει την τυπική στοά στο ισόγειο που επαναλαμβάνεται στο μεγαλύτερο μέρος αυτού του δρόμου και είναι το κύριο χαρακτηριστικό των εμπορικών περιοχών της πόλης. Χτίστηκε σύμφωνα με επιγραφή που υπάρχει στο πλάγιο θύρωμά του το 1680 από τον Daniel Cobici και αναμορφώθηκε το 1728, στη συνέχεια δε υπέστη και άλλες επεμβάσεις. Η εσωτερική διαμόρφωσή του Piano Nobile είναι ιδιαίτερα πολυτελής, ενώ η κύρια όψη είναι αρκετά επιμελημένη με τις διακοσμητικές οριζόντιες ζώνες σε διάφορες στάθμες και τονισμό του άξονα συμμετρίας. Η στοά έχει αλλοιωθεί λόγω νεότερων ενισχύσεων.

Αρχοντικό Γιαλλινά, στην οδό Καποδιστρίου αρ. 26 :

Είναι του ιδίου τύπου με το αρχοντικό Ρίκκι, με προστώο και εξώστη στον όροφο. Το κτίριο έχει πολλές οικοδομικές φάσεις, ήδη από την περίοδο της Βενετοκρατίας. Το κύριο κτίσμα προέρχεται από την συνένωση δύο άλλων κτιρίων, στα οποία στη συνέχεια προστέθηκε η στοά του 17ου αιώνα. Τον 19ο αιώνα αυξήθηκε καθ' ύψος και κατά πλάτος, με σχέδια του αρχιτέκτονα Ιωάννη Χρόνη. Το κτίριο αρχικά ανήκε στην οικογένεια Quartano. Από τον 19ο αιώνα κατοίκησε εκεί ο διάσημος υδατογράφος Άγγελος Γιαλλυνάς.

Κτίριο Αναγνωστικής Εταιρείας, στην οδό Καποδιστρίου αρ. 120 :

Το κτίριο που στεγάζει την Αναγνωστική Εταιρεία Κέρκυρας, ένα από τα παλαιότερα πολιτιστικά ιδρύματα της Νεώτερης Ελλάδας (ιδρύθηκε το 1836), βρίσκεται σχεδόν απέναντι από το παλάτι των Αρμοστών. Η αρχική κατασκευή του κτιρίου, που ήταν μια αρχοντική κατοικία ανάγεται στην περίοδο της Βενετοκρατίας, αλλά έχει δεχθεί σειρά μετατροπών και προσθηκών κατά τον 19^{ο} αιώνα και αργότερα. Είναι ένα από τα πιο χαρακτηριστικά κτίρια της πόλης με εξωτερικό κλιμακοστάσιο και στεγασμένο πλατύσκαλο που τονίζεται με κομψή τοξοστοιχία.

Αρχοντική κατοικία, στην 1^{η} πάροδο Προσφόρου αρ. 4 - 6 :

Τριώροφη κατοικία της Βενετοκρατίας. Χαρακτηρίζεται από εξωτερικό κλιμακοστάσιο που απολήγει σε ευμέγεθες πλατύσκαλο, που άλλοτε ήταν στεγασμένο, όπως φαίνεται από τα σωζόμενα ίχνη. Το πλατύσκαλο στηρίζεται σε δύο καμάρες, μέσω των οποίων γίνεται η πρόσβαση στο ισόγειο, που άλλοτε στέγαζε βοηθητικούς χώρους. Πάνω από την είσοδο υπάρχει οικόσημο με τρία αστέρια και τρεις κρίνους.

Αρχοντικό Σαούλη, στην οδό Προσφόρου αρ. 25 - 33 :

Διώροφη μονοκατοικία με σοφίτα και εξωτερικό κλιμακοστάσιο προς τον πρώτο όροφο. Από τα σπάνια παραδείγματα με μεγάλο κήπο στο πίσω μέρος. Η είσοδος προς το κλιμακοστάσιο και τον κύριο όροφο γίνεται από ένα τοξωτό επιβλητικό πορτόνι, που η κλείδα του κοσμείται με προσωπείο. Η σοφίτα που αποτελεί ένα είδος επίστεψης του κτιρίου, πλαισιώνεται με δύο ελικωτά πτερύγια μπαρόκ χαρακτήρα.

Αρχοντική κατοικία, στην οδό Γκίλφορδ αρ. 10

Τριώροφη κατοικία της Βενετοκρατίας, με νεώτερη προσθήκη ενός ορόφου. Χαρακτηρίζεται κυρίως από την στοά του ισογείου της οποίας οι πεσσοί και τα τόξα διαμορφώνονται με κυφωτούς λίθους, η δε κλείδα φέρει ανάγλυφη διακόσμηση.

Αρχοντική κατοικία, 4ης Παρόδου Υπαπαντής αρ. 4 :

Είναι ένα από τα ωραιότερα σπίτια της Βενετοκρατίας. Αρχικά διώροφο, έχει νεώτερες προσθήκες δύο ακόμη ορόφων. Το θύρωμα της εισόδου συνδυάζεται με τον εξώστη του πρώτου ορόφου κατά τα αναγεννησιακά πρότυπα. Ο εξώστης φέρει ένα καλοδουλεμένο στηθαίο με μπαλούστρα Ενετικού τύπου, που είναι και το μοναδικό σωζόμενο παράδειγμα σε κατοικία της πόλης.

Αρχοντική κατοικία, στην οδό Κοττάρδου αρ. 41 :

Τριώροφη κατοικία με κομψή τοξωτή στοά στους δύο πρώτους ορόφους, μοναδικό παράδειγμα σήμερα στην πόλη. Το ισόγειο του κτιρίου στέγαζε από παλιά καταστήματα και αποθήκες. Η είσοδος στους χώρους κατοικίας γίνεται από πλάγιο εξωτερικό κλιμακοστάσιο.

ΑΣΤΙΚΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ : 19ος αιώνας

Μέγαρο Καποδίστρια στην οδό Καποδιστρίου 122 α (1832) :

Βρίσκεται κοντά στο παλάτι των Αρμοστών, πάνω στην παραλιακή οδό προς το λιμάνι. Χτίστηκε περί το 1832 στη θέση του παλιότερου αρχοντικού της οικογένειας στο οποίο μάλιστα είχε γεννηθεί ο κυβερνήτης της Ελλάδας Ιωάννης Καποδίστριας. Το κτίριο πέρασε αργότερα στην κυριότητα του Ιονίου Κράτους και χρησιμοποιήθηκε ως κατοικία του προέδρου της Γερουσίας, μετά δε την Ένωση στέγασε για ένα διάστημα την Νομαρχία και σήμερα φιλοξενεί υπηρεσίες του Ιονίου Πανεπιστημίου. Θεωρείται το σπουδαιότερο έργο του Κερκυραίου αρχιτέκτονα Ιωάννη Χρόνη, για την μορφολογική του πληρότητα και την τεχνική αρτιότητά του. Η σύνθεση της πρόσοψης με μικρή προβολή του κεντρικού μέρους και τονισμό των κυρίων ορόφων με πανύψηλες κορινθιακές παραστάσεις από κόκκινη σινιώτικη πέτρα, έχει μνημειακό κλασσικιστικό χαρακτήρα. Οι κύριοι χώροι του κτιρίου είναι διακοσμημένοι με νεώτερες οροφογραφίες.

Μέγαρο Καντώνη, στην οδό Καποδιστρίου αρ. 36 (1850) :

Το κτίριο αποτελεί αξιόλογο έργο του αρχιτέκτονα Ιωάννη Χρόνη, βρίσκεται πάνω στη Σπιανάδα και ήταν κατοικία ενός από τους πλουσιότερους Κερκυραίους εμπόρους του 19ου αιώνα. Χτίστηκε περί το 1850 σε χώρο που δημιουργήθηκε από τη συνένωση 6 μικρότερων οικοπέδων. Η πρόσοψή του, αν και είναι πολύ μεταγενέστερη του αρχοντικού Καποδίστρια, έχει περισσότερο αναγεννησιακό παρά κλασσικιστικό χαρακτήρα, με ένα εντυπωσιακό κεντρικό θύρωμα που συνδυάζεται με τον εξώστη του πρώτου ορόφου.

«Λιστόν», μεταξύ οδών Καποδιστρίου και Ελευθερίας (αρχές 19ου αι.) :

Οικοδομικό συγκρότημα κατοικιών, που η ανέγερσή του άρχισε επί της Αυτοκρατορικών και απορρέλει την κύρ μάρτυρία από το πέρασμά τους. Η ρυθμ επανάληψη των στοιχείων της Κυρίας ο του και διαιώνει η κομψή ισοστοχ αντικατοστρίζει την μνημειακή πολεοδ αντίληψη της παπολιόντειας περιόδου με ευθύγραμμες ομοιόμορφες διατάξεις όπως αυτή της Rue de Rivoli. Το ισόγειο στεγάζει από την αρχή χώρους αναψυχής. Ο σχεδιασμός και εν μέρει η επίβλεψη της κατασκευής οφείλεται στον Κερκυραίο στρατιωτικό μηχανικό Ιωάννη Παρμεζάν.

Μέγαρο, στην οδό Καποδιστρίου αρ. 8 (ξενοδοχείο Cavalieri, 1859) :

Χτίστηκε στη θέση δύο μικρότερων σπιτιών. Αρχικά ανήκε στην οικογένεια Δήμα και αργότερα πέρασε στην οικογένεια Φλαμπουριάρη. Παρά τις καταστροφές που υπέστη το κτίριο στους βομβαρδισμούς του 1943, η πρόσοψή του διατηρείται σε άριστη κατάσταση. Στην οργάνωσή της δεσπόζει ο νεοαναγεννησιακός χαρακτήρας (εξώστης με μπαλούστρα, τοξωτά ανοίγματα στο ισόγειο κ.λ.π.) υπάρχουν δε πολλά στοιχεία από λαξευτή λευκή πέτρα. Εσωτερικά το κτίριο έχει σημαντικές αλλοιώσεις, φέρει δε προσθήκη δύο ακόμη ορόφων.

Μέγαρο, στην οδό Καποδιστρίου αρ. 124:

Πρόκειται για την κατοικία της οικογένειας Παλατιανού. Η οικοδομή αναμορφώθηκε περί το 1862, βάσει σχεδίου του αρχιτέκτονα Φ. Ριβέλλη και απέκτησε ακόμη ένα όροφο. Η όψη συμμετρική και αρμονική, αρθρώνεται με τοξωτά ανοίγματα στο ισόγειο και εξώστες στους ορόφους. Το εσωτερικό του κτιρίου διατηρείται σε άριστη κατάσταση.

Κατοικία, στην οδό Καποδιστρίου αρ. 122 :

Τριώροφο κτίριο απλής μορφής, χτισμένο πλάι στο αρχοντικό Καποδίστρια, σε ιδιαίτερα προνομιούχο θέση. Ανακατασκευάστηκε γύρω στο 1840, από τον Θεόδωρο Κώστα Κόντη, γόνο πλούσιας οικογενείας (που είχε το μεγαλύτερο πλινθοποιείο της Κέρκυρας στο Μαντούκι) βάσει σχεδίου του αρχιτέκτονα Ιωάννη Χρόνη.

Μέγαρο, στην οδό Καποδιστρίου αρ. 18 :

Καταλαμβάνει σημαντική επιφάνεια και προέρχεται από τη συνένωση 5 μικρότερων οικοπέδων. Χτίστηκε γύρω στο 1850 και ανήκε αρχικά στην οικογένεια Ν. Μακιέδο. Η όψη έχει την τυπική τοξοστοιχία στο ισόγειο και σειρά εξωστών στους ορόφους.

Κατοικία, στην οδό Δονζελότ αρ. 7- 9 :

Πρόκειται για δύο πενταόροφα κτίρια με ενιαία όψη και δύο ανεξάρτητες εισόδους. Το νεώτερο από αυτά χτίστηκε περί το 1856, βάσει σχεδίων του αρχιτέκτονα Balsamo και ανήκε στην οικογένεια Παραμυθιώτη. Έχει τα τυπικά χαρακτηριστικά των μεγάρων της περιόδου της Βρετανικής Προστασίας (συμμετρία, εξώστες στους ορόφους κ.λ.π) και ενδιαφέροντα όγκο λόγω της τραπεζοειδούς μορφής του οικοπέδου του, που βρίσκεται στη συμβολή 3 δρόμων. Στο κτίριο αυτό έζησε για ένα διάστημα ο ζωγράφος Lear.

Κτίριο στην οδό Δονζελότ αρ. 15 (Ξενοδοχείο «Κωνσταντινούπολη» 1860) :

Χτίστηκε γύρω στο 1860 σε ένα από τα μεγαλύτερα οικόπεδα της πόλης. Ήταν ιδιοκτησία του Αντ. Καντώνη, ενός από τους πλουσιότερους εμπόρους της εποχής. Η όψη έχει τριμερή οργάνωση με προβολή του κεντρικού τμήματος και τοξωτά ανοίγματα στο ισόγειο.

ΑΣΤΙΚΗ ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ : 20ος αιώνας

Κτίριο στην οδό Αγ. Σπυρίδωνος αρ. 47 :

Ενδιαφέρον παράδειγμα, με χαρακτηριστικά του διακοσμητικού στυλ Art Nouveau. Θύρωμα εισόδου με ωραίο ασύμμετρο κιγκλίδωμα και εν γένει στοιχεία εκτός της γνωστής ρυθμολογίας.

Κτίριο στη γωνία των οδών Καποδιστρίου και Αγ. Πάντων αρ. 1 :

Ενδιαφέρον παράδειγμα μεγάρου με στοιχεία του όψιμου ιστορισμού (παραστάδες έντονου μανιεριστικού χαρακτήρα κ.λ.π.). Αποτελεί μια εξωγενή στιλιστικά κατασκευή, κοινή αυτή την εποχή σε ανάλογα κτίρια μεγάλων αστικών κέντρων.

Κτίριο στην οδό Καποδιστρίου αρ. 64 :

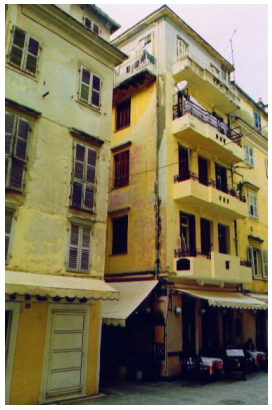

Ένα από τα λίγα παραδείγματα της πόλης με χαρακτηριστικά των πολυκατοικιών του μεσοπολέμου (απλά κυβικά σχήματα, συμπαγείς εξώστες, οριζόντιο δώμα).

Κτίριο στην οδό Αρσενίου αρ. 37 (Μέγαρο Λάσκαρι) :

Εντυπωσιακό νεοκλασσικού χαρακτήρα και μεγάλου μεγέθους, τετραώροφο κτίριο του τέλους του 19ου αιώνα ή αρχών του 20ου. Η πρόσοψη διαμορφώνεται τριμερής. Οι επιφάνειες χωρίζονται με στοιχεία των ρυθμών. Το κεντρικό τμήμα τονίζεται με κυονοστήρικτους εξώστες και με μεγαλοπρεπή τοξωτή είσοδο στο ισόγειο.

ΑΞΙΟΛΟΓΑ ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΠΟΛΗΣ

Πύλη Νέου Φρουρίου (1577).

Η κύρια είσοδος του Νέου Φρουρίου, ιδιαίτερα μνημειώδης (στοιχεία τοσκανοδωρικού ρυθμού στους κίονες), έργο του Ferrante Vittelli, μεγάλου στρατιωτικού αρχιτέκτονα που έκανε τα σχέδια της πρώτης περιτείχισης της πόλης.

Πύλη της Σπηλιάς.

Πρόκειται για την πύλη που οδηγούσε στο λιμάνι. Σώζεται ενσωματωμένη στο ομώνυμο στρατώνα, κτίριο που έχει υποστεί πολλές αλλοιώσεις.

Πύλη Αγ. Νικολάου.

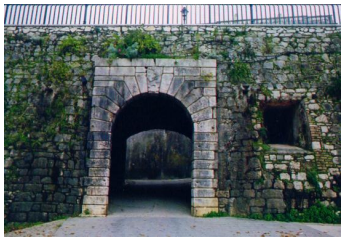

Η δεύτερη πύλη της περιμετρικής οχύρωσης που οδηγούσε στη θάλασσα. Ήταν άλλοτε ενσωματωμένη στο στρατιωτικό νοσοκομείο.

Στόμιο στέρνας στην πλατεία Κρεμαστής (1669).

Κομψότατο στόμιο στέρνας με ανάγλυφο διάκοσμο. Δωρίθηκε στην Κοινότητα από τον Αντώνιο Κοκκίνη και βρίσκεται στο κέντρο μιας από τις πιο όμορφες πλατείες της παλιάς πόλης που ανοίγεται μπροστά στην εκκλησία της Κρεμαστής στο Καμπιέλλο.

Περιστύλιο Maitland.

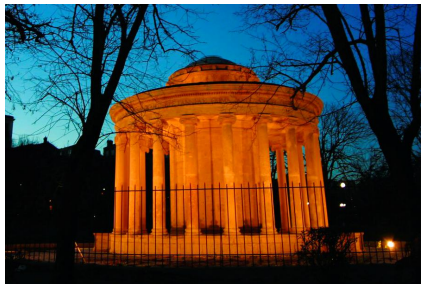

Μικρό κυκλικό μνημείο («ροτόντα») στη Σπιανάδα, σε τύπο κυκλικού μονόπτερου ιωνικού ναού, χτισμένο προς τιμή του πρώτου Άγγλου Αρμοστή Thomas Maitland. Έργο του Άγγλου στρατιωτικού μηχανικού George Whitmore, από πέτρα Μάλτας, με γλυπτικό διάκοσμο του Κερκυραίου γλύπτη Προσαλένδη. Χτίστηκε πάνω από μια στέρνα της Ενετοκρατίας και εξακολούθησε για μεγάλο διάστημα να έχει αυτή την ωφελιμιστική χρήση